

Sygn. akt II CSK 836/16

POSTANOWIENIE

Dnia 8 czerwca 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Katarzyna Tyczka-Rote

w sprawie z powództwa P. (...) Spółki Akcyjnej w W.

przeciwko K. S.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 8 czerwca 2017 r.,

na skutek skargi kasacyjnej pozwanego

od wyroku Sądu Okręgowego w S.

z dnia 20 maja 2016 r., sygn. akt II Ca (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Powód P. (...) S.A. w W. wniósł o zasądzenie od pozwanego K. S. kwoty 50.400 zł z ustawowymi odsetkami i kosztami procesu w ramach roszczenia opartego na podstawie z art. 43 pkt 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych (...) stanowiącego regres nietypowy do sprawcy, który spowodował szkodę naprawioną przez ubezpieczyciela. Roszczenie dotyczyło kolejnego świadczenia – podwyższonej renty wypłacanej dzieciom D. O., która zginęła w wypadku spowodowanym przez pozwanego, prowadzącego pojazd w stanie nietrzeźwości. Sąd Rejonowy w S. wyrokiem z dnia 2 kwietnia 2015 r. oddalił powództwo, jako nieudowodnione co do wysokości i orzekł o kosztach postępowania.

Sąd Okręgowy w S. wyrokiem z dnia 20 maja 2016 r. zmienił orzeczenie Sądu pierwszej instancji i zasądził na rzecz powoda kwotę 50.400 zł z częścią żądanych odsetek i kosztami procesu, dokonując częściowo odmiennych ustaleń faktycznych i ich oceny prawnej. Sąd przyjął uzupełnił ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd pierwszej instancji faktami wysnutymi z inaczej ocenionych dowodów i faktów notoryjnych, które ocenił odwołując się m. in. do zasad doświadczenia życiowego. Przyjął przy tym możliwość zastosowania art. 322 k.p.c. przy ustalaniu wysokości świadczenia odszkodowawczego, które było objęte regresem. Apelacja skarżącego została oddalona jedynie w zakresie żądania części odsetek ustawowych.

W skardze kasacyjnej, opartej na obydwu podstawach z art. 398³ § 1 k.p.c. pozwany zarzucił naruszenie przepisów postępowania - art. 322 k.p.c., art. 386 § 1 k.p.c., art. 316 § 1 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. oraz art. 382 k.p.c., a ponadto podniósł naruszenie prawa materialnego poprzez błędną wykładnię art. 446 § 2 k.c. Skarżący domagał się uchylenia kwestionowanego postanowienia i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi drugiej instancji oraz zasądzenia na jego rzecz kosztów dotychczasowego postępowania, w tym kosztów postępowania kasacyjnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna ukształtowana została w przepisach kodeksu postępowania cywilnego jako środek odwoławczy o szczególnym charakterze, nakierowany na ochronę interesu publicznego przez zapewnienie rozwoju prawa i jednolitości wykładni oraz usunięcie z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu dotkniętym nieważnością lub oczywiście wadliwych, nie zaś jako ogólnie dostępny środek zaskarżenia orzeczeń nie satysfakcjonujących stron. Realizacji tego celu służy instytucja tzw. przedsądu, ustanowionego w art. 398⁹ k.p.c., w ramach którego Sąd Najwyższy dokonuje wstępnej oceny sprawy przedstawionej mu ze skargą kasacyjną. Zakres przeprowadzanego badania jest ograniczony do kontroli, czy w sprawie występują przewidziane w art. 398⁹ § 1 pkt 1 - 4 k.p.c. okoliczności uzasadniające przyjęcie skargi do rozpoznania.

Skarżący uzasadnił potrzebę rozpatrzenia jego skargi wystąpieniem przesłanek z art. 398⁹ § 1 pkt 1, 2 i 4 k.p.c., to znaczy wystąpieniem istotnego zagadnienia prawnego, potrzebą wykładni przepisów budzących poważne wątpliwości oraz oczywistą zasadnością wniesionego środka odwoławczego.

Wszystkie przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący łączy z zarzutem naruszenia przez Sąd drugiej instancji art. 322 k.p.c. poprzez jego błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie, argumentując także, że ów przepis budzi poważne wątpliwości interpretacyjne. Takie ujęcie przesłanek przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania pozwala na łączną ich ocenę. W pierwszej kolejności należy zwrócić uwagę, że art. 322 k.p.c. może mieć także zastosowanie do zasądzenia sumy odszkodowania umownego (zob. m.in. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 września 2010 r., I CSK 538/09, LEX nr 602669). Przepis art. 322 k.p.c. jako wyjątkowy nie podlega wykładni rozszerzającej i jego zastosowanie wymaga wcześniejszego stwierdzenia, że z przyczyn obiektywnych, jeżeli nawet istnieją dowody, które mogłyby posłużyć ustaleniu wysokości należnej kwoty, to są one z różnych przyczyn niedostępne. Wbrew argumentom skarżącego stanowisko takie jest ukształtowane, a pojawiające się próby rozszerzenia zakresu stosowania art. 322 k.p.c. nie spowodowały zmiany w jego interpretacji. Nie jest to więc przepis budzący rozbieżności czy wątpliwości interpretacyjne. Brak także podstaw do stwierdzenia, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Wynik badania wniosku i jego argumentacji na tle podstawy skargi kasacyjnej oraz motywów zaskarżonego postanowienia, nie prowadzi do oceny, iż stanowi ono konsekwencję jaskrawych błędów w zakresie wykładni prawa materialnego albo procesowego, które współkształtowały jego treść, a w szczególności naruszenia art. 322 k.p.c. Sąd odwoławczy oparł swoje ustalenia przede wszystkim na dowodach przeprowadzonych w sprawie i wiedzy notoryjnej, natomiast art. 322 k.p.c. powołał niejako w uzupełnieniu argumentacji.

W związku z tym uznać należy, że wskazana przez skarżącego podstawa przyjęcia jego skargi kasacyjnej do rozpoznania nie zachodzi. Okoliczności sprawy nie wskazują również, aby wystąpiły inne przesłanki z art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Z tych przyczyn Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi do rozpatrzenia.

jw